

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120410826
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6120410826.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Pavol Laczo, v právnej veci žalobcu: AIDER Slovensko, s. r. o., so sídlom Silvánska 5450, Bratislava, IČO: 47 529 415, zastúpeného advokátkou: JUDr. Eva Krištofiaková, so sídlom Zelená 11, Malinovo, IČO: 44 495 145, proti žalovanému: AXA poisťovňa, a.s. (naposledy so sídlom Evropská 810/136, Vokovice, 160 00 Praha 6, IČ: 281 95 604), zanikol zlúčením s právnym nástupcom UNIQA poisťovňa a.s. so sídlom Evropská 810/136, 160 00 Praha 6 - Vokovice, Česká republika, IČ: 492 40 480, konajúca na Slovensku prostredníctvom organizačnej zložky UNIQA poisťovňa a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom organizačnej zložky Krasovského 3986/15, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 812 948, zastúpenému splnomocnencom: CLS Čavojský & Partners, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Zochova 6-8, Bratislava, IČO: 36 854 972, o zaplatenie 924,53 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 36Cb/11/2021-87 zo dňa 27.10.2021- voči zamietajúcemu výroku II. a výroku III. o trovách konania, t a k t o

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a výroku III. o trovách konania r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výkonom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 924,53 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výkonom II. vo zvyšnej časti úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 924,53 eura od 7.3.2020 do zaplatenia žalobu zamietol a výkonom III. žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 94% z celkových trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 11 ods. 6 písm. a), ods. 7 a ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej tiež „zákon o PZP“), ust. § 378, § 379 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej tiež „OBZ“) a vecne tým, že dňa 13.11.2019 došlo k vzniku poistnej udalosti - dopravnej nehode, pri ktorej došlo k stretu, poškodeniu osobného motorového vozidla zn. Toyota Corolla, EČV: TT 545 HU poškodeného F. S. s osobným motorovým vozidlom zn. Toyota RAV4, EČV: PK 274 EO, vodiča H. Z., poisteného u žalovaného ako poisťovne. Nakoľko poistnú udalosť zaviniel vodič p. Z., tak si poškodený p. S. uplatnil nárok na poistné plnenie spočívajúce v náhrade nákladov na opravu vozidla u žalovaného, ktorý zaevidoval poistnú udalosť pod číslom 19.20007.0044182. Žalovaný uhradil na základe servisom Motor-Car Trnava, s.r.o (v súčasnosti Autogroup TT, s.r.o.) predloženej faktúry č. 1422200014 zo dňa 21.1.2020, náklady na opravu vozidla bez ich krátenia vo výške 1.681,32 eura. Žalobca si však u žalovaného uplatnil ako skutočnú škodu aj náklady vynaložené na nájom náhradného vozidla počas doby opravy 39 dní spolu vo výške 1.060,49 eura fakturované autopožičovňou „RENT A CAR F. A.“ poškodenému faktúrou č. F2019/2113. Žalovaný predmetné náklady uhradil len vo výške 135,96 eura za dobu 5 dní opravy s tým, že 5 dní opravy je vzhľadom na rozsah poškodenia ako aj technologickú

dobu opravy (normohodiny udávané výrobcom) doba obvyklá na opravu poškodeného motorového vozidla. Žalobca s týmto postupom nesúhlasil a v konaní sa domáhal rozdielu medzi fakturovanou sumou za náhradné vozidlo a úhradou zo strany žalovaného. Medzi stranami bolo sporné, či doba 5 dní na opravu vozidla je vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu obvyklá alebo nie a či potom žalobca má nárok aj na zvýšnú časť nájmu za náhradné vozidlo alebo nie. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že dobu „opravy“ je nutné vykladať a chápať so všetkými špecifikami daného konkrétneho prípadu t.j. nie zužujúco, ako k tomu pristupuje žalovaný, ale extenzívne po zohľadnení všetkých individuálnych okolností, najmä ak majú objektívny charakter. Preto doba „opravy“ nebola závislá len na dobe reálnej „technickej opravy“ podľa normohodín výrobcu, ale na jej dĺžku mali vplyv aj iné skutočnosti ako napr. vianočné sviatky, počas ktorých je úplne bežné čerpanie celozávodných dovolení (v akomkoľvek odvetví priemyslu, služieb a pod.) ale aj individuálnych dovolení. Preto ak aj poškodený pristavil vozidlo do opravy dňa 16.12.2021 t.j. pred vianočnými sviatkami a rozsah a spôsob opravy, časová postupnosť (napr. lakovanie) nedovoľovali dokončiť opravu pred začiatkom sviatkov, tak predĺženie „opravy“ o dobu celozávodnej dovolenky (21.12.2019-7.1.2020) nie je skutočnosťou nie bežnou. Súd nezistil, že by pri oprave vozidla vznikli akékoľvek neodôvodnené prestoje alebo prieťahy. Rovnako tak mal za bežné, zaužívané a obvyklé, že servis vydáva vozidlo po oprave až vtedy, keď je poisťovňou uhradená faktúra za opravu. Faktúra bola servisom vystavená dňa 21.1.2020, následne bola v plnej výške žalovaným uhradená a až potom bolo opravené vozidlo vydané poškodenému (27.1.2021), ktorý však náhradné vozidlo odovzdal ešte o pár dní skôr dňa 23.1.2021. Súd tak dospel k záveru, že doba „opravy“ a potom aj doba nájmu náhradného motorového vozidla od 16.12.2021 do 23.1.2021 (spolu 39 dní) nie je dobou neobvyklou, neprimeranou a teda náklady na prenájom vozidla nie sú nákladmi vynaloženými neúčelne. Súd tiež zohľadnil, že poškodený podniká v taxislužbe a preto nepochybne motorové vozidlo je pre neho nepostrádateľným pracovným nástrojom, nevyhnutným na dosahovanie príjmu pri každodennej podnikateľskej činnosti. Požičanie vozidla bolo podľa súdu primerané a účelné nielen z dôvodu výkonu povolania, ale aj z rodinných, súkromných dôvodov, keď svedok uviedol, že v tej dobe mal tehotnú manželku a spolu 3 maloleté deti (návštevy lekára, nákupy, škôlka a pod.). Poškodený tak bezpochyby náhradné vozidlo potreboval. Rovnako bolo primerané náhradné motorové vozidlo svojou značkou, druhom a typom, keď zjavne nejde o nepomer medzi opravovaným a požičaným náhradným vozidlom, ktoré by si poškodený požičal nad štandard opravovaného vozidla, čo by mohlo byť posudzované ako neúčelne zvýšené náklady. Samotnú dohodnutú výšku nájomného (680 eur/mesiac) žalovaný nerozporoval a nenamietal, a aj preto ju súd vyhodnotil ako primeranú a obvyklú. Súd mal za preukázané, že poškodený pri riešení dôsledkov vzniknutej škody prejavil hospodárnosť a obozretnosť, tak ako je to nutné od neho spravodlivo požadovať. Poukázal na to, že prenájom náhradného motorového vozidla je v zmysle judikatúry (R 7/92) považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu. Súd mal preukázané, že náklady na požičanie náhradného vozidla boli v danom prípade vynaložené nutne a účelne, v sadzbách obvyklých pre vozidlo porovnateľné s vozidlom poškodeným a po dobu obvyklú na prenájom, t.j. v tomto prípade po dobu kedy bolo poškodené motorové vozidlo v servise. Nakoľko žalovaný uhradil náklady za nájom len za 5 dní a súd dospel k záveru, že poškodený má nárok na zaplatenie celej doby nájmu (39 dní), bol povinný zaplatiť ešte rozdiel spočívajúci v žalovanej sume 924,53 eura, a preto súd žalobe v časti istiny ako dôvodnej vyhovel.

3. K námietke žalovaného o neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky poškodeného na žalobcu zo dňa 22.5.2020 z dôvodu nedostatočného opisu jej výšky, mal súd za to, že postupujúca pohľadávka je v zmluve špecifikovaná dostatočne určito, zrozumiteľne a presne, aby nemohla byť zamenená s inou pohľadávkou. Súd dospel k záveru, že Zmluva o postúpení pohľadávky je platná, na jej základe žalobca platne nadobudol pohľadávku od poškodeného p. S. a je preto v danom spore aktívne legitimovaný na jej vymáhanie.

4. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnené úroky z omeškania, súd prvej inštancie poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018. Uviedol, že ustanovenie § 11 zákona č. 381/2001 Z. z. sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poisťnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž v § 11 ods. 8 uvedeného zákona jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (OZ). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného zákona. Z dikcie tohto ustanovenia (§ 11 ods. 6 písm. a/, b/) je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poisťnej udalosti. Z obsahu spisu je zrejmé, že v posudzovanom

prípade si žalovaný splnil povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 cit. zákona s tým, že listom z 20.2.2020 (č. I. 8 spisu) poskytol poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť časť poistného plnenia, ktoré si od neho nárokoval. Správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť časť plnenia je pritom irelevantný, nakoľko v zmysle citovaného ustanovenia je poisťovateľ povinný „len“ poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v prejednávanej príhode žalovaný ako poisťovateľ v lehote troch mesiacov aj splnil. To, že žalovaný neodôvodnil odmietnutie časti poistného plnenia podľa predstáv poškodeného, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nespĺnil vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostal v zmysle § 11 ods. 8 cit. zákona do omeškania. Súd preto dospel k záveru, že žalovaný si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 cit. zákona splnil, nie je preto povinný uhradiť žalobcovi úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostal s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. Preto mal súd za to, že povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. nevznikla, žalobu v tejto časti pokladal za nedôvodnú a zamietol ju.

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a v spore prevažne úspešnejšiemu žalobcovi priznal nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu jeho čistého úspechu 94%.

6. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu jeho výrokov II. a III. podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie, poukazujúc na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom žiadal, aby odvolací súd rozsudok vo výroku II. zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 924,53 eura od 7.3.2020 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi tiež náhradu trov konania v rozsahu 100%. Dôvodil, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania. Pokiaľ ide o súdom prvej inštancie aplikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/14/2017 zo dňa 22.11.2018 a z neho vychádzajúceho rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/212/2017, toto je rozhodnutím v konkrétnej veci a nemožno ho považovať za výsledok ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP, keďže ani jedno z predmetných rozhodnutí nebolo zatiaľ publikované v oficiálnej Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/212/2017 bolo napadnuté na Ústavnom súde SR a z nálezu Ústavného súdu SR III. 2014/2020-29 zo dňa 14.10.2021, ktorý zrušil rozhodnutie a vrátil späť do konania vyplýva, že súd má priznať úrok z omeškania z uplatnenej istiny počnúc dňom nasledujúcim po uplynutí 15. dňa od ukončenia poistného šetrenia, nakoľko mal za to, že žalovaný sa v zmysle ust. § 11 ods. 7 zákona o PZP dostal do omeškania, keď žalobcovi nevyplatil dôvodný nárok. Podľa ods. 41 nálezu Ústavného súdu III. 2014/2020-29 zo dňa 14.10.2021: „Výklad prijatý dovolacím súdom, ktorý v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody sa tak dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy.“ Žalobca si neuplatňoval nárok iba podľa zákona o PZP, ale aj v zmysle Občianskeho zákonníka, a to správne po uplynutí 15-dňovej lehoty po skončení šetrenia zo strany žalovaného zo dňa 20.9.2019 (20.9.2019 + 15 dní) = t. j. 6.10.2019. Pre zákon o PZP, ako lex specialis upravujúci určitú oblasť poistenia vo vzťahu k Občianskemu zákonníku platí, že jeho ustanovenia majú prednosť pred ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ako lex generalis. So zreteľom na uvedené, pri otázke posúdenia splatnosti poistného plnenia sa nemalo aplikovať ustanovenie § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ale pri existencii špeciálneho ustanovenia týkajúceho sa splatnosti poistného plnenia v rámci zákona o PZP, aplikovať na daný prípad ustanovenie § 11 ods. 7 zákona o PZP. Z ust. § 11 ods. 7 zákona o PZP vyplýva splatnosť poistného plnenia, a to do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie, alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia. V prípade prvej možnosti je reflektované skončenie prešetrovania poistnej udalosti a stanovená povinnosť výplaty poistného plnenia (ako peňažného plnenia) v určenej lehote od jeho skončenia. V prípade druhej možnosti je otázne, kto je zaviazaným subjektom v súdnom rozhodnutí. Pokiaľ poškodený využil možnosť priameho uplatnenia nároku podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP a nárok voči poisťovní uplatnil v súdnom konaní, potom je osobitné ustanovenie o splatnosti poistného plnenia obsolentné, keďže právo poškodeného na poskytnutie poistného plnenia je dané inštitútom vykonateľnosti súdneho

rozhodnutia podľa § 232 ods. 1, 2 CSP, a to márnym uplynutím lehoty na plnenie. Rovnako by v danom prípade nedávala zmysel ani požiadavka doručenia právoplatného súdneho rozhodnutia poisťovni, pretože lehota na plnenie je pochopiteľne viazaná na právoplatnosť rozhodnutia a nie na doručenie právoplatného rozhodnutia strane sporu. Preto sa žalobca prikláňa k názoru vyjadrenému v odbornej literatúre (Peruľák, M. Šulíková, M. Poistné zmluvy, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 103-104); podľa ktorého je poisťovňa povinná poskytnúť poistné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v prípade, ak je v súdnom rozhodnutí zaviazaný na zaplatenie náhrady škody poistený škodca. Dôvodová správa k zákonu o PZP navyše uvádza, že „Splatnosť poistného plnenia zákon viaže podobne ako tomu bolo doteraz na dobu 15 dní po skončení šetrenia potrebného na zistenie výšky povinnosti poistiteľa nahradíť škodu. Rovnaká lehota platí, ak o nároku poškodeného rozhoduje súd, bez ohľadu na to, či poškodený žaloval poistiteľa alebo poisteného.“ Preto možno hovoriť o nedostatočnej precíznosti zákonodarcu pri stanovení lehoty na plnenie zo strany poisťovne, pretože ak bolo zámerom zákonodarcu zľadiť lehotu, ktorá je daná na plnenie škodcovi súdnym rozhodnutím, s lehotou, ktorú má na plnenie poisťovateľ, potom bol tento zámer zmarený práve stanovením začiatku plynutia lehoty až na moment doručenia právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, pričom v tomto ohľade zároveň požiadavka na výplatu poistného plnenia v lehote určenej súdnym rozhodnutím vyznieva nadbytočne. Samotná otázka splatnosti poistného plnenia má však vplyv na nárok osoby s právom na výplatu poistného plnenia na úroky z omeškania. Pokiaľ nesplní poisťovňa svoj záväzok riadne a včas, t. j. neposkytne poistné plnenie v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania s plnením peňažného dlhu, čo znamená právo osoby na poistné plnenie na úroky z omeškania. Tento nárok je daný na základe § 517 ods. 2 OZ, pretože nie je žiadny dôvod vyčleniť poistnoprávny vzťah z okruhu záväzkových vzťahov. Nárok na úroky z omeškania vzniká preto osobe s právom na poistné plnenie prvým dňom po uplynutí lehoty na poskytnutie poistného plnenia zo strany poisťovne. A tak bol zo strany žalobcu aj uplatnený. Sankcia vyplývajúca z ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP však na rozhodovaný spor nedopadá. Pokiaľ poisťovateľ oznámil v zákonnej lehote, že plniť nebude, prípadne bude plniť len čiastočne, nezbavuje ho to povinnosti v prípade úspechu poškodeného v súdnom konaní zaplatiť poškodenému aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ, lebo svoju povinnosť riadne prešetriť škodovú udalosť a plniť peňažný nárok v zákonnej lehote, t. j. v lehote 15 dní po skončení prešetrovania škodovej udalosti nesplní. Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/100/2019 z 21.5.2020 a sp. zn. 2Cob/200/2019 z 29.9.2020, i rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 32Cb/18/2016.

7. Žalobca osobitne napadol tiež výrok o náhrade trov konania. Mal za to, že súd tento nárok nesprávne právne posúdil. Uviedol, že v súvislosti s posudzovaním úspechu v konaní v časti istiny a úrokov z omeškania poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 387/2018 zo dňa 14.11.2018, z ktorého jednoznačne vyplýva, že hodnota príslušenstva by predstavovala tarifu pre určenie odmeny advokáta v prípade, ak by bola samostatne predmetom sporu, a teda výhradne jej by sa týkala právna služba advokáta.

8. Žalovaný podal k odvolaniu žalobcu písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že sa podrobne oboznámil s obsahom a závermi Nálezu Ústavného súdu zo dňa 14.10.2021, sp. zn. III. ÚS 2014/2020-29 a konštatuje, že žalobca závery nálezu nesprávne právne interpretuje. Je pravdou, že Ústavný súd SR nálezom zrušil rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 22.11.2018, sp. zn.: 3Cdo/14/2017, otázku momentu vzniku nároku poškodeného na úhradu úrokov z omeškania uplatňovaného voči povinnému zmluvnému poisťovateľovi škodcu však definitívne nevyriešil. Ústavný súd SR v náleze poukázal na určité aspekty, s ktorými sa má Najvyšší súd SR pri (opakovanom) rozhodovaní o tomto nároku zaoberať a ktoré má posúdiť (tzn. Najvyššiemu súdu naznačil smer, ktorým sa má pri svojom myšlienkovom postupe uberať), pričom v bode č. 46 odôvodnenia výslovne uviedol nasledovne: „Je preto potrebné vec právne posúdiť aj v týchto súvislostiach, čo dovolací súd dosiaľ neučinil. Vzhľadom na vzťah medzi Najvyšším súdom a Ústavným súdom vyriešenie položených otázok nateraz Ústavný súd prenecháva Najvyššiemu súdu, kedy však Ústavný súd od Najvyššieho súdu očakáva, že Najvyšší súd domyslí už uvedené dôsledky a sťažovateľovi poskytne konkrétnu odpoveď, ktorá navyše povedie k správnej interpretácii a aplikácii dotknutých ustanovení zákona, čím sa zároveň zabezpečí aj plný effet utile smernice.“ Vzhľadom na skutočnosť, že Ústavný súd SR otázku úrokov z omeškania nevyriešil, naopak ponechal jej vyriešenie v gescii Najvyššieho súdu SR, pričom jeho aplikačná prax v tomto smere bola doposiaľ jednotná a konzistentná a k odklonu od jeho doterajšej aplikačnej praxe nedošlo, platí, že je žalobcom uplatnené príslušenstvo potrebné posúdiť podľa doterajšej aplikačnej praxe Najvyššieho súdu. Uviedol, že z ustanovenia § 11 ods. 6 zákona o PZP vyplývajú povinnosti, ktoré je poisťovateľ

povinný splniť v lehote troch mesiacov odo dňa oznámenia škodovej udalosti. Z ustanovenia § 11 ods. 6 písm. b) zákona o PZP vyplýva, že poisťovateľ má o. i. povinnosť poskytnúť poistné plnenie iba vtedy, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný. Iba v prípade, ak na základe vykonaného šetrenia škodovej udalosti dospeje poisťovateľ k záveru, z' e nárok poškodeného na náhradu škody je preukázaný čo do dôvodu a výšky, poskytne poškodenému poistné plnenie, a to v lehote 15 dní odo dňa ukončenia šetrenia škodovej udalosti podľa ustanovenia § 11 ods. 7 zákona o PZP. Je zrejme, že žalovaný v lehote stanovenej ustanovením § 11 ods. 6 zákona o PZP splnil svoju povinnosť, ukončil šetrenie škodovej udalosti - t. j. v lehote plynúcej od momentu, od kedy mu boli zo strany žalobcu, resp. poškodeného predložené všetky doklady potrebné k riadnemu ukončeniu likvidácie, a na jeho základe oznámil žalobcovi dôvody, pre ktoré mu poistné plnenie poskytol v určitej časti. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn.: 3Cdo/145/2017 vyplýva: „... odvolací súd k uvedenému zaujal právny názor, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaná by sa do omeškania mohla dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá jej bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Na strane druhej peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v ustanovení § 11 ods. 8 zákona o PZP je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v ustanovení § 11 ods. 6 zákona o PZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. S uvedeným právnym názorom sa dovolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Ustanovenie § 11 zákona o PZP sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž v ustanovení § 11 ods. 8 zákona o PZP jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa ustanovenia § 11 ods. 6 zákona o PZP. Z dikcie tohto ustanovenia je zrejme, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti.“ Z citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR je zrejme, že a) pokiaľ žalovaný ako poisťovateľ v lehote troch mesiacov odo dňa oznámenia škodovej udalosti skončil šetrenie škodovej udalosti a oznámil žalobcovi dôvody, pre ktoré poskytol poistné plnenie sčasti, splnil si svoju zákonnú povinnosť, a to bez ohľadu na výsledok, akým bola predmetná škodová udalosť zo strany žalovaného ako poisťovne ukončená, b) správnosť záveru žalovaného ako poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu poskytol poistné plnenie sčasti, je pritom irelevantná, nakoľko v zmysle citovaného ustanovenia je žalovaný ako poisťovateľ povinný „len“ poskytnúť písomné vysvetlenie, a toto doručiť žalobcovi v určenej lehote; to, že žalovaný ako poisťovňa neodôvodnila odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv žalobcu, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nesplnila vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostala v zmysle ustanovenia § 11 ods. 8 zákona o PZP do omeškania. S poukazom na vyššie uvedené je zrejme, z' e súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, nakoľko žalobca nemal voči žalovanému nárok na úhradu úrokov z omeškania. Žalobca podané odvolanie odôvodnil aj tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovanému z odvolania v časti smerujúcej voči druhému výroku napadnutého rozsudku nie je zrejme, k akým nesprávnym skutkovým zisteniam súd prvej inštancie v tomto smere dospel. Argumentácia žalobcu uvedeným odvolacím dôvodom vo vzťahu k druhému výroku rozsudku je pre žalovaného nezrozumiteľná. Žalobca podal odvolanie aj voči tretiemu výroku rozsudku, nakoľko mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď žalobcovi nepriznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len v rozsahu 94%. Žalovaný má za to, že aj tento výrok rozsudku je vecne správny. Žalovaný mal za to, že rozsudok v napadnutej časti je vecne správny, určitý, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený, a preto navrhol, aby ho odvolací súd (v napadnutej časti) potvrdil. Voči žalobcovi si uplatnil tiež nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca stručným vyjadrením, v ktorom uviedol, že zotráva na dôvodoch podaného odvolania. Vo veci nepriznaných úrokov z omeškania poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14.10.2021, ktorý potvrdil relevantnosť omeškania poisťovne ak neuhradí plnenie do 15 dní od ukončenia šetrenia. Vo veci nároku na náhradu trov zotrval na dôvodoch uvedených v odvolaní.

10. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, navyše v danom prípade neboli splnené procesné podmienky pre rozhodnutie, v dôsledku čoho je nevyhnutné s použitím § 389 ods. 1 písm. a) a c) v spojení s § 391 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zrušiť a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Nakoľko výrok I. rozsudku nebol napadnutý odvolaním, nadobudol právoplatnosť a nie je predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmvanej časti rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia vecí rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobcu v časti uplatnených úrokov z omeškania zamietol dôvodiac, že ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, t. j. výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti, ktorú povinnosť si žalovaný v tomto prípade splnil, a teda nie je povinný žalobcovi uhradiť úroky z omeškania.

14. Odvolací súd však v prvom rade v súlade s ust. § 380 ods. 2 CSP musel v danom prípade prihliadnúť na vady procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

15. Odvolací súd totiž zistil, že v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, došlo k zániku pôvodného žalovaného AXA poisťovňa a.s., IČ: 281 95 604, so sídlom Evropská 810/136, Vokovice, 160 00 Praha 6, z obchodného registra vedeného Městským soudem v Praze, oddíl B, vložka 12826, ako spoločnosti zanikajúcej, ktorá zanikla dňom 31.8.2021 v dôsledku cezhraničnej fúzie zlúčením so spoločnosťou UNIQA poisťovňa, a.s., so sídlom Evropská 810/136, Vokovice, 160 00 Praha 6, IČO: 492 40 480, zapísanou v obchodnom registri, vedenom Městským soudem v Praze, oddíl B, vložka 2012, ako spoločnosťou nástupníckou. Súd prvej inštancie však o pokračovaní s v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalovaného nerozhodol. Napriek tomu, že na pojednávaní dňa 27.10.2021 konal so žalovaným AXA poisťovňa, a.s., v záhlaví napadnutého rozhodnutia uviedol bez ďalšieho už právneho nástupcu pôvodného žalovaného, spol. UNIQA poisťovňa, a.s., IČ: 492 40 480.

16. Z ust. § 161 ods. 1 CSP vyplýva pre súd povinnosť prihliadať kedykoľvek počas konania na to, či sú splnené procesné podmienky. Rovnaká povinnosť je uložená aj odvolaciemu súdu, a to aj vtedy, ak nedostatok procesných podmienok nebol výslovne ako odvolací dôvod uplatnený. Jednou z procesných podmienok je aj procesná subjektivita sporových strán. Ak je stranou sporu právnická osoba, jej zánik, spravidla výmazom z obchodného registra, spôsobuje vadu konania. V prípadoch, ak podľa hmotného práva zaniká právnická osoba s právnym nástupcom, ide o odstrániteľnú vadu konania, kedy súd obligatórne vydá uznesenie o pokračovaní v konaní v zmysle ust. § 64 CSP.

17. Ak však súd prvej inštancie rozhodol v čase, keď v priebehu konania už došlo k strate procesnej subjektivity sporovej strany a zároveň nepostupoval podľa § 63 a § 64 CSP, je odvolací súd povinný zrušiť rozhodnutie súdu a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom dôjde k náprave pochybenia.

18. Nakoľko v predmetnej veci pôvodný žalovaný AXA poisťovňa, a.s., zanikla (v čase po začatí konania dňa 28.1.2021) výmazom v obchodného registra dňom 31.8.2021, t. j. v čase rozhodovania súdu prvej inštancie dňa 27.10.2021 nemala procesnú subjektivitu, avšak jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť UNIQA poisťovňa, a.s., IČ: 492 40 480, pričom však súd prvej inštancie nerozhodol o pokračovaní v konaní s týmto právnym nástupcom, nezostávalo odvolaciemu súdu iné, ako v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej

neprávoplatnej časti výroku II., v spojení s jeho závislým výrokom III. o trovách konania zrušiť a vec v zrušenom rozsahu vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. K podstatnej časti odvolacej argumentácie žalobcu, ktorá sa týkala nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, pretože žalobca mal za to, že mu patrí nárok na úrok z omeškania v zmysle § 11 ods. 7 zákona o PZP v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, považuje odvolací súd za potrebné uviesť nasledovné.

20. Podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti

a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný,

b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

21. Podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP, poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

22. Podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP, ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

23. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP, náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

24. Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

25. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci konštatoval, že peňažné sankcie v podobe úrokov z omeškania upravené v § 11 ods. 8 zákona o PZP, sú viazané na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) zákona o PZP a viaže sa výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. Mal za to, že do omeškania s plnením náhrady škody by sa poisťovateľ dostal až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o náhrade škody neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP.

26. V tejto súvislosti však odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nález Ústavného SR zo dňa 14.10.2021 sp. zn. III. ÚS 309/2020, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018, a v ktorom ústavný súd k vzťahu poškodeného a poisťovateľa uviedol, že tento má samostatný hmotnoprávny základ, a preto medzi poškodeným a žalovanou poisťovňou vznikom škody poškodenému spôsobenej motorovým vozidlom, ktoré bolo poistené u žalovanej poisťovne, vznikol priamy právny vzťah, ktorého obsahom bola povinnosť žalovanej poisťovne nahradiť poškodenému škodu. Vzťah poškodeného a žalovanej poisťovne však nie je vzťahom poškodeného a škodcu, ale vzťahom osobitným, ktorého podstatou je verejnoprávna potreba náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, čo sa prejavuje v osobitných konštrukciách § 11 ods. 6 až 8 zákona o PZP, ktoré modifikujú osobitnou úpravou následky § 563 OZ. Podľa týchto ustanovení žalovaná poisťovňa bola povinná bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jej povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti skončiť prešetrovanie a oznámiť poškodenému sťažovateľovi výšku poistného plnenia, ak bol rozsah tejto povinnosti preukázaný, alebo mu poskytnúť písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré

bolo plnenie odmietnuté alebo znížené. Poistovňa bola poškodeným priamo žalovaná, a preto sa na priznanie úroku z omeškania vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poistovňa dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poistnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k výplate žiadanej náhrady skutočne došlo. Trojmesačná zákonná lehota na vybavenie poistného plnenia a na to nadväzujúca 15-dňová lehota na plnenie podľa zákona o PZP má svoje opodstatnenie v záujme dôsledného vyšetrenia poistnej udalosti, no nepredstavuje žiadnu liberáciu škodcu od platenia príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania; § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

27. Ústavný súd tu uzavrel, že výklad prijatý dovolacím súdom, ktorý v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, sa dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy. Právna úprava v uvedenej oblasti vychádza zo smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2000/26/ES o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o zmene a doplnení smerníc Rady č. 73/239/EHS a 88/357/EHS (štvrtá smernica o poistení motorových vozidiel), ktorá bola následne nahradená smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2009/103/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti (kodifikované znenie). Túto okolnosť dovolací súd nijako nezohľadnil a právnu úpravu ani nemal ambíciu vyložiť vo svetle príslušného eurokonformného výkladu (čo je jeho povinnosťou bez ohľadu na to, že sa toho dovolateľ prípadne výslovne nedomáhal). Takýto postup je neakceptovateľný, pretože všeobecné sudy sú zároveň súdmi Európskej únie, ktoré sú povinné aplikovať únieové právo (rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-106/77 vo veci Simmenthal).

28. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s výkladom podaným Ústavným súdom SR vo vyššie uvedenom náleze. Preto má za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď žalobcovi nepriznal i ním uplatnené príslušenstvo pohľadávky, keďže trojmesačná zákonná lehota na vybavenie poistného plnenia a na to nadväzujúca 15-dňová lehota na plnenie podľa zákona o PZP (§ 11 ods. 6, 7) nepredstavuje liberáciu škodcu od platenia príslušenstva pohľadávky v zmysle § 517 ods. 2 OZ.

29. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu jeho výrokov II. a III. podľa § 389 ods. 1 písm. a) a c) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie vo veci rozhodoval napriek vadám v procesných podmienkach konania a tiež vec nesprávne právne posúdil; a podľa § 391 ods. 1 CSP odvolací súd vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

30. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude predovšetkým v ďalšom konaní rozhodnúť o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalovaného a následne v právoplatne neskončenej časti riadne v súlade s platnou procesnou normou vykonať všetky pre vec relevantné navrhované dôkazy, skutkový stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia, potom vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť.

31. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

32. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).